

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

De glorie van God is intelligentie, of, in andere woorden, licht en waarheid.

Leer en Verb. Afd. 93 : 36.

No. 15.

1 Augustus 1903.

8ste Jaargang.

GEINSPIREERDE SCHRIFTEN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN.

Redevoering, gehouden bij gelegenheid van de Jaarlijksche Conferentie, in den Tabernakel te Salt Lake City, 5 April 1903,
door Ouderling RULON S. WELLS.

Mijne broederen en zusters, ik hoop oprecht dat ik moge bijgestaan worden door uw geloof en uwe gebeden. Toen een der presidenten van ringen hedenmiddag naar het spreekgestoelte zou gaan, nadat hij daartoe aangezocht was door President Smith, wachtte hij even en drukte mij en broeder Mc Murrin de hand, en vroeg ons voor hem te bidden. Terwijl ik nu voor u sta, gevoel ik bijna begeerte om alle Heiligen der Laatste Dagen de hand te drukken en hen te vragen om voor mij te bidden, omdat ik geloof dat de gebeden van de Heiligen verhoord worden door onzen Hemelschen Vader, als zij in geloof opgezonden worden.

Broeder Kimball verwees hedenmorgen naar den Bijbel en ik ben daardoor herinnerd aan een artikel van ons geloof, hetwelk zegt dat wij in den Bijbel gelooven als het woord van God, in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is. Wij gelooven ook in het Boek van Mormon als het Woord van God. Terwijl hij dit artikel van ons geloof aanhaalde, kwam het mij in de gedachte hoe dikwijls het in het zendingsveld aangehaald wordt en hoe dikwijls onze vijanden en degenen die ons geloof niet hebben aangenomen, ons gecritiseerd hebben op het gewag maken van den Bijbel en het te beperken door te zeggen dat wij hem gelooven in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is. „O ja” zeggen zij, „gij Heiligen der Laatste Dagen gelooft in den Bijbel als het u gelegen komt het aan te nemen, maar wanneer het niet gelegen komt, dan treedt gij terug op de voorziening, welke zegt „in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is””. In het geven van dit artikel des geloofs werd

de Profeet Joseph Smith geïnspireerd door onzen Hemelschen Vader. Veronderstel voor een oogenblik, dat hij die voorwaarde weggelaten had. Oogenblikkelijk zou de vraag oprijzen: In welken Bijbel gelooft gij, Heiligen der laatste Dagen? Gelooft gij in de *King James*-vertaling van den Bijbel, of gelooft gij in de herziene uitgave? Neemt gij den Katholieken Bijbel aan of die welke door Martin Luther in de Duitsche taal vertaald werd? Er zijn heel veel verschillende uitgaven van de Heilige Schriften; in welke van die allen gelooft gij? omdat in vele bijzonderheden de vertalingen in tegenspraak met elkaar zijn, en niet altijd overeenstemmen. Er was inspiratie bij het invoegen van die voorwaarde. Wij gelooven in den Bijbel als het Woord van God, in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is; ten wanneer hij niet nauwkeurig vertaald is geworden, gelooven wij daarin niet. In alle opzichten wordt evenwel de Bijbel, die algemeen onder ons is, aangenomen als het Woord van God. Wanneer gij echter verwijst naar het Boek van Mormon, zegt gij dat het Boek van Mormon het Woord van God is, zonder eenige beperking.

WAT DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN GELOOVEN.

Nu, waarin gelooven de Heiligen der laatste Dagen? Wij gelooven, dat heilige mannen van ouds spraken en schreven als zij gedreven werden door den Heiligen Geest, en dat hetwelk zij spraken en schreven was het Woord van God; en indien dat aan ons in alle zuiverheid is overhandigd geworden, nemen wij het aan als het woord tot ons, versch van de pen van den profeet, en was vertaald onder de inspiratie van onzen Hemelschen Vader door een, dien Hij tot dat doeleinde verwekte. Diensvolgens kunnen wij het zonder beperking aannemen als het woord van God. Wij gelooven ook in het Boek der Leer en Verbonden, omdat het bevat de voorspellingen van de profeten en de openbaringen van God, aan dit volk gegeven door de levende orakelen op de aarde in dezen tijd en eeuw der wereld. Wij lezen in de Schriften dat de mensch niet bij brood alleen zal leven, maar bij alle woord dat den mond Gods uitgaat. De Heiligen der laatste Dagen verstaan, dat de Heere nog vele dingen zal openbaren aangaande het opbouwen van Zijn Koninkrijk op de aarde. In andere woorden, wij gelooven in het leeren van den wil Gods door de gepaste kanalen en om het dan te doen. Dat is onze belijdenis, ons geloof.

HET WOORD DES HEEREN VAN VANDAAG.

Wij hebben de levende orakelen van God onder ons. De woordvoerder des Heeren heeft tot ons gesproken aan het begin van deze conferentie, en in zijne opmerkingen gaf hij het woord des Heeren aan ons. Hij gaf ons raad in sommige dingen, die van groot gewicht zijn voor de Heiligen der laatste Dagen, en wij zullen wel doen, op den raad van God, zooals die ons gegeven is, acht te slaan. Ik neem deze les aan voor mijzelf, en ik geloof,

dat het 't gevoelen van iederen Heilige der laatste Dagen behoort te wezen, naar de waarschuwende stem te luisteren. Als Heiligen der laatste Dagen bidden wij aan onzen Hemelschen Vader dat de President dezer Kerk wijsheid van boven moge ontvangen en de inspiratie van Zijn' Heiligen Geest en de openbaringen van zijn voornemen en wil, opdat wij bestuurd en geleid mogen worden in de wegen van alle waarheid. Hoe gewillig en hoe begeerig behooren wij derhalve te wezen om naar zijne woorden te luisteren en ze in ons dagelijksch leven uit te voeren. Het groote schouwspel dat ik hedenmiddag voor mij zie is een bewijs dat de Heiligen der laatste Dagen begeerig zijn het woord van de dienstknechten Gods te hooren. Zonder twijfel zijn er vandaag velen gekomen met de verwachting, de stem van den woordvoerder Gods te hooren. Maar wat zou het ons baten, tenzij wij trachten zijn advies en raad uit te voeren?

Wat er ook moge verrijzen als eene hindernis voor het werk des Heeren, behoort nagelaten te worden, en dat hetwelk tusschenbeide treedt bij het vervullen van onzen plicht, behoort ter zijde gesteld te worden. De vijand van de zielen der menschen streeft er met al zijn macht naar, de doeleinden van onzen Hemelschen Vader te dwarsboomen; maar in niets heeft hij zoo in het bijzonder grooter invloed gehad op het volk in het algemeen dan hij gehad heeft in het voordeel trekken van hunne zwakheden, door hen te overreden zich buiten hunne middelen en in schuld te begeven. Men behoeft niet noodzakelijk een goddeloos mensch te wezen om bij tijd en wijle aan dien invloed toe te geven. Wij zijn er allen min of meer vatbaar voor. Zelfs zijn enkele van de eigenschappen van ons volk welke aanbevolen kunnen worden — die, bijvoorbeeld, van onzelfzuchtig te zijn en gewillig om van het vermogen, dat in onze handen gekomen is, af te staan — middelen geweest die de vijand gebruikt heeft om het volk in schuld te voeren.

Wij hebben, zooals alreeds gezegd is, een groot aantal brieven ontvangen van de Zeventigers wier namen voorgesteld zijn voor zendingen naar de naties der aarde en de broederen hebben hunne gewilligheid getoond om iederen oproep te beantwoorden en velen van hen hebben hunne omstandigheden uiteen gezet, maar hebben hunne brieven gesloten met eene opgave, ongeveer als deze: „Dit zijn mijne omstandigheden. Ik bied geene verontschuldigungen aan. Ik ben gewillig het zendingsveld in te gaan, en mijne stem te verheffen en bekeering te roepen tot dit geslacht. Ik ben gewillig mijn tehuis te verlaten, omdat ik weet, dat dit het werk des Heeren is”. Zij hebben daardoor de verantwoordelijkheid op de autoriteiten der Kerk gelegd, om te beslissen of zij wel of niet zouden gaan. Desniettenstaande is er geen neiging geweest om den Zeventigers of den broederen, die voor zendingen voorgesteld zijn, eenigen druk op te leggen, en velen zijn verontschuldigd geworden, wanneer wij hunne omstandigheden geweten hebben. Ruim 100 zijn ontslagen geworden uit hoofde van hunnen financiëlen toestand. Aldus is het schulden maken een hindernis voor het werk des Heeren geweest.

Het heeft de broederen verhinderd om uit te gaan en hunne roepingen waar te nemen. Het is het middel geweest om hen van de voorrechten te berooven, die zij konden genieten, als zij slechts vrij waren. Degenen die met schuld belemmerd zijn weten wat het is gebonden te wezen. Het is een blok in den weg van het prijzen hunner roepingen en het voldoen aan een roeping, die hen groote vreugde en zegen zoude brengen. O! hoe gewillig behooren wij te zijn, en hoe zorgvuldig om de moeilijkheden te overwinnen die tusschen ons en het volbrengen van onzen plicht staan.

Ik vraag den Heere, Zijn volk overvloediglijk te zegenen, en aldegenen te zegenen, die streven te leven bij alle woord dat voortkomt van de monden der profeten. Moge de Heere ons leiden om Zijn wil te doen en Zijne geboden in acht te nemen, opdat wij daardoor gelijken tred mogen houden met het werk des Heeren en ons deel doen in het helpen voortrollen, is mijn gebed in den naam van Jezus. Amen.

Deseret News.

De Kunstenaar.

DOOR W. J. SLOAN.

(Vervolg van blz. 219).

Dien avond werden er familiegebeden gehouden, als naar gewoonte, maar de vader vroeg den zoon niet er bij tegenwoordig te zijn.

In den namiddag van den volgenden dag namen vader en zoon eene wandeling door de stad; de laatste wenschte de oude bekenden weder te ontmoeten, en de veranderingen op te neemen die er in de voorbijgegane drie en halfjaar hadden plaats gevonden. Tegen het einde van den dag wendden zij hunne schreden naar het westelijk deel der stad, alwaar onlangs een instituut voor onderwijs was opgericht geworden, de gave van een beroemden menschenvriend aan die stad. Als zij het gebouw naderden riep Edward uit: „Wat een prachtig gebouw! De stad heeft alle redenen om er trotsch op te wezen. Gij hebt mij in uwe brieven niet van de schoonheden van dit gebouw verteld; gij zeidet mij alleen dat er een huis voor de bevordering der jeugd opgericht was geworden; maar welk een schoonheid is het! Ik weet weinig van zijne geschiedenis en voltooiing, en daarom moet gij het mij vertellen, vader. Maar, nu ik hier buiten sta en zijn verwaarljke, en toch volkomene afmetingen in oogenschouw neem, moet ik allereerst vragen, wie was de architect? Zijn hand was een meesterhand.”

„Ik zal het u later vertellen”, zeide de vader.

Tezamen traden vader en zoon het gebouw binnen; boven aan de trap, die naar de tweede verdieping leidde, stonden zij voor eene scheping in marmer, wit als sneeuw; na een oogenblik van stilzwijgen, merkte Edward op: „Een meester-beeldhouwer beitelde dat marmer in den vorm waarin wij het nu zien; gij, vader, die hier woont, in aanraking met alles wat er gebeurt, moet iets van de ge-

schiedenis ervan weten. Wie is de voortbrenger van deze schoone schepping?

„Ja, ik weet het; ik zal het u later vertellen.”

Door het voorportaal gaande, traden vader en zoon eene leeskamer binnen, aan welker oostelijke wand eene groote schilderij hing, de gave van een der rijken van de stad. Een haastige blik door de kamer, en de oogen van den jongeling rustten op de schilderij. Naar den ouderen man ziende, zeide hij: „Gij hebt het van te voren gezien, ik niet, toch weet ik dat het het werk van een der oude meesters is. Een grootsche, een groote schilderij! Ik ken den schilder niet en op dezen afstand kan ik den naam in den onderhoek niet lezen. Groote schilderijen kunnen het best op eenen afstand gezien worden. Ik zal niet naderbij gaan om den naam te lezen, ofschoon ik weet dat het een groote is, maar gij zult hem mij wel zeggen”.

„Ja, mijn jongen, ik zal hem u later vertellen”.

„Later! dat hebt gij mij reeds op mijn laatste drie vragen gezegd. Waarom nu niet?”

„Er is geen haast bij. Ik zal uwe vragen beantwoorden voordat wij het gebouw verlaten. Kom!”

Tezamen wandelden zij de zaal door naar eene westelijke kamer, de vader trok het valgordijn op, wierp een venster open, wendde zich tot zijnen zoon, en zeide: „Mijn zoon, kom hier. Open uwe oogen, open ze wijd; zie rechtuit, zie naar rechts en naar links, laat niets van wat uw oog bereiken kan u ontgaan; doe dit voor mij, want ik denk dat het eene groote schilderij is. Laat mij het beschrijven, gij volgt met uw oogen. Ten eerste: heel in de verte, de bergen, (in het westen noemt men ze heuvelen, want mij is gezegd, dat daar hunne bergen bedekt zijn met eeuwige sneeuw, terwijl wij hier den witten mantel slechts enkele weken in het jaar zien.) Gij ziet dat de heuvelen met pijnboomen bedekt zijn; merk wel hunne statige groei op; den eik, niet een of twee, maar vele, en van verschillende soorten, zooals gij weet van de voetreizen in uwe jongensjaren door diezelfde heuvelen. Onder die boomén zijn varenkruiden en bloemen, eveneens van vele soorten; we kunnen ze op dezen afstand niet zien, maar gij weet dat ze daar zijn, want gij hebt ze in de verledene dagen gezien.”

„Ik zie ze alle in de herinnering, vader.”

Zij zijn daar nu, zooals ze toen waren. De natuur gaat voort en verandert, toch verandert ze nooit. Ik behoef u niet te herinneren aan den stroom welke door die heuvelen heenvloeit en langs de boerderij gaat, waarop gij geboren werdt en uwe kinderjaren doorbracht. Laat mij u liever vragen, uwe oogen naar rechts te wenden, waar gij tarweakker na tarweakker kunt zien, waarop de gouden aren buigen voor de zachte bries welke wij gevoelen als ze gelijk een waaijer ons gelaat verkoelt. Dichtbij is het oude huis van Squire . . . ., die nog leeft en die u met hetzelfde welkom begroeten zal, als hij in uwe kinderjaren deed. Gij hebt de dubbele rei magnolia's niet vergeten, die van de poort naar het huis leidt; gij kunt ze nu zien, zwaar beladen met roomkleurige bloesems,

en als uwe neus zoo scherp is als de mijne, kunt gij hare welriekende geur ook waarnemen.”

„Mijn reukvermogen is niet dood, vader, de welriekende geur komt tot mij als een zoete herinnering aan verledene dagen.”

„Wend uwe oogen naar links, mijn jongen, want daar zijn andere dingen te zien, en de nacht zal weldra komen om de schilderij af te sluiten tot de dageraad. Hier zijn maïs- en katoenvelden; zij groeien beter aan den zuidkant van de vallei dan aan de noordzijde, en de mensch heeft geleerd voordeel te trekken uit de lessen, die de natuur hem heeft gegeven. Zie naar de maïs, niet naar dat daar heel in de verte, ofschoon het hetzelfde is, maar dat hetwelk dichtbij is, hetwelk wij het best kunnen zien; merk de lange, groene stengels op, met breede bladeren. en knoppen van geel en goud, welke schemeren, een, twee of drie van een stengel. Gij ziet ze? Goed! Zie nu naar het katoenveld, dat eene dicht bij ons. Gij hebt vroeger een katoenveld gezien? Ik weet het, maar bezie het nauw, let op de kleuren — wit, roomkleur, bleekrood, rood, groen — vele kleuren in een veld. De bloemen die hedenmorgen bloeien zijn roomkleurig; morgen zullen zij bleekrood wezen; den volgenden dag rood; dan sterven zij. De bol vormt zich in den tijd van tien dagen tot twee weken, hij breekt, en een witte bal neemt zijn plaats in, terwijl de stengel groen blijft totdat de vorst hem bruin doet worden. Zie nu nauw naar het gebouw, naar den grond, nabij den kant, waarbij wij staan. Hier zijn boomen en struiken van velerlei soorten, sommige veranderen hunne kleuren als het jaargetijde verandert. Bloemen van alle kleuren der regenboog, en honderd andere, tóch ieder hare welriekende geur in het rond verspreidende, aan allen, die haar ontvangen wil. Van de fundatie van dit gebouw af tot de heuvelen in de verte, naar rechts en links, zoo ver als het oog reikt — zoover als het reikt, het doet er niet toe waar gij staat, is het een schilderij. Gij hebt mij drie vragen gedaan, ik zal ze beantwoorden, en dan zal ik u er één doen; drie om een, is dat billijk?

„Ik denk het wel, vader.”

„Toen wij buiten het gebouw stonden, vroeg gij mij den naam van den architect, die het bouwplan gemaakt had. Zijn naam is . . . . ., van New-York, een *man* die, naar ik versta, aan het hoofd van zijn ambacht staat in dit land. Aangaande uw tweede vraag, toen wij voor de marmeren figuur stonden, beneden op den vloer, het is het werk van een meester-beeldhouwer, Sig. . . . . een *man* van Italië. De schilderij, die gij dwars over de zaal zaagt, is het werk van Raphael, een *man* die, zoo is mij gezegd, een van de grootste schilders ter wereld was. Ik heb uwe vragen beantwoord, Edward, ik heb u den naam gezegd van den architect, den beeldhouwer, den schilder; en nu wensch ik dat gij mijne vraag beantwoordt. Neem uw tijd er voor, er is geen haast bij, zie wederom uit het venster, zie in eene maand, zie in zes maanden, de kleur en het tegenwoordig effect van de schilderij mogen veranderd worden, maar zij zal steeds het bezien

waardig zijn; toch, het doet er niet toe, wat haar toestand moge wezen, zal zij u, zwijgend, vragen, wat ik u nu vraag:

Wie plaatste, in het verleden, deze heuvelen waar zij staan; wie plantte den pijnboom, den eik, den wilde vijgeboom, den berk, den ceder, de hulst, door welke gij als jongen ronddooldet, en die nog op die heuvelen staan? Wie deed dien helderen, kristallen stroom door die heuvelen vloeien, waar er geen plaats is voor den mensch om zijn huis te bouwen, naar een plaats waar hij leven kon en zijne verkoelende teugen genieten? Mijne vraag moge vele deelen hebben, toch is het alles een. Waarom is het dat de tarwekorrels, in den grond geworpen, groeien en tot de gouden hoofden komen, welke wij nu zien? Waarom is het dat de magnoliaboomen in Squire . . . 's hof een groote witte bloesem hebben met een zoete geur, terwijl de pijnboomen op de heuvels, ginds, alleen een harde kegel hebben; de eik een eikel; de hulst een bes? Waarom heeft de maïs op het gindsche veld een lange aar met een knop van goud, terwijl de katoenplant een bloem heeft die elken dag van haar leven hare kleur verwisselt, en na den dood verandert in een sneeuw witte bal? Waarom blijven sommige van de struiken in dezen grond het geheele jaar lang groen, terwijl ardere hunne bladeren laten vallen en maanden lang als dood staan, alleen om het leven te herkrijgen? Waarom hebben niet al de bloemen, welke wij voor ons zien, ééne kleur, ééne gedaante, ééne welriekende geur, inplaats van vele?

Zie andermaal naar de heuvelen, mijn jongen, de zon daalt er achter neer, en, indien gij uit het venster aan mijn linkerhand wilt zien, zult gij een ander licht zien opkomen; een lamp verduisterd, een lamp aangestoken. Wie doet de eene dalen, de andere verrijzen, en wederom te rijzen en te dalen in een eindeloze loopbaan? Ik ben er mede gereed, mijn zoon, ofschoon ik u slechts een klein gedeelte heb getoond van de schilderij, welke de aarde bedekt; ze moge veranderen volgens het gedeelte waarin gij wezen moogt, toch is ze altijd uwe studie waardig: Wie is de kunstenaar? Gij moogt mij vertellen, dat het alles is volgens de wetten der natuur. Zou dat uw antwoord zijn, dan vraag ik u: Wie is de voortbrenger en bestuurder van de wetten der natuur? Maar, misschien is het „een lang verhaal, en, wijl het laat wordt, zullen wij er van avond niet mede beginnen”.

En de vader wendde zich van het venster af. Er was een oogenblik van stilzwijgen, waarin de zoon uit het venster keek; dan, zich tot zijnen vader wendende, zeide hij: „Nee, vader, het verhaal is niet lang; gij hebt mij een schilderij getoond; er is een kunstenaar. Gij hebt gelijk; ik had ongelijk. Het boek, dat gij laat, gisteravond, heeft gelijk; de mannen, naar wie ik gezien heb, hebben ongelijk. *Er is een God!*”

Arm in arm verlieten vader en zoon het gebouw.

Dien avond knielde de zoon bij het familiegebed.

Impr. Era.

De Invloed van het Voorbeeld.

Het volgende is een vrije vertaling van „The Calf Path” (Het Kalfspad), geschreven door Sam. Walter Foss, en overgenomen uit *The Knocker*. Het stukje toont heel duidelijk aan, hoe geneigd de menschen zijn, eene bestaande gewoonte na te volgen, het komt er niet op aan hoe onzinnig die ook zij. Hoe zorgvuldig behoorden wij in al onze handelingen te wezen in het aanwennen van alleen die aanwensels en gewoonten, welke nuttig zijn voor het genoegen en de werkelijke vooruitgang van den mensch. Men behoeft de bestaande gebruiken niet te bestudeeren om te zien, dat de meerderheid bereid is het gebaande pad te volgen, zelfs indien het hen, evenals het Kalfspad, drie mijlen doet loopen om één mijl vooruit te komen. Het „Kalfspad” is eene zorgvuldige studie waardig.

Eens ging door 't bosch, nog onbetreë,
Een kalf naar huis, 't beest liep alleen,
En maakte een bochtig spoor door 't groen,
Gedraaid en schuins, als kalvren doen.
Daar sinds een tweetal eeuwen vlood,
Is 't kalf nu hoogstwaarschijnlijk dood.
Maar 't kromme spoor bleef nog bestaan,
En 'k dank dit mijn verhaal daaraan.

Langs 't spoor ging op den tweeden dag
Een enkele hoed, die 't aanstonds zag.
Een wijs belhamel volgde dra,
Liep 't spoor langs dal en steilte na,
En nam zijn kudde mee, die gast,
Zooals het goeden hamels past.
En in dat bosch, eerst onbegaan,
Is sinds dien dag een pad ontstaan.

En menig mensch liep in en uit,
En wendde en keerde en gaf dan luid
Met recht aan zijne gramschap lucht,
Op 't bochtig pad, door woord en zucht.
En toch nog volgde men — lach niet —
Het spoor dat 't kalf eens achterliet.
Men stapte steeds langs 't kronkelpad,
Omdat het waggelde, als het trad.

Het pad werd eene laan heel ras,
Die, 't spreekt! niet minder bochtig was.
Een straatweg werd er van de laan,

Waar menig trekpaard langs moest gaan
Met zware vracht, en onderwijl
Drie mijlen liep in ééne mijl.
Men trad een eeuw of anderhalf
Langs 't eerste spoor dus van het kalf.

De straatweg werd een dorpsstraat eens
Die, 't is volstrekt niets ongemeens,
Nog voorlat men er erg in had,
De drukste straat was van een stad.
En men trad ruim twee eeuwen door
Het krom en bochtig kalverspoor.
Nu zag men door dien eigen baan
De koopwaar eener natie gaan.
Drie eeuwen haast — merkwaardig feit:
Door één kalf werd een volk geleid.

Als ik nu eens een leeraar waar',
'k Had een morcele les dan klaar:
De neiging van den mensch is meest,
Te gaan langs 't kalfspad van den geest,
Men doet gestaag, van dag tot dag,
Het werk dat men van anderen zag;
Men volgt steeds zonder overl'g
Den eens gebaanden ouden weg,
En loopt maar blindelings daarheen,
Langs 't pad, dat anderen betreên.
Maar luide klinkt de schaterlach
Des boschgods, die het kalf eens zag.

Indien God tot de ziel van den mensch spreekt, laat hem gehoorzamen.

JOSEPH F. SMITH.

Die Saker.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der laatste Dagen.

Redt het water ons?

Bij het prediken van het Evangelie treft men gedurig menschen aan, die bovenstaande vraag doen, of wel gelijksoortige vragen: is er kracht in het water? doet de waterdoop iets toe aan mijne zaligheid?

Dat onze Heiland den doop leerde wordt door geen Christen tegengesproken. Maar toch schrijven velen, hoewel zij de een of andere vorm van doop bedienen, aan die verordening niet de minste zaligmakende kracht toe. Zij redeneeren vaak aldus: „Het schenkt geen voordeel aan ons geestelijk leven, dat er zoo'n bloote formaliteit aan ons bediend wordt. In de dagen van Christus en de Apostelen ging men in het water, nu ja, maar iedereen die een beetje gezond verstand bezit, kan toch wel begrijpen, dat men daarvan niet beter wordt.”

Laat ons eens zien of deze redeneering steek houdt. Christus deed nooit iets wat verkeerd was. Is er nu iemand, die beter weet dan Hij, wat noodig is om het Koninkrijk der Hemelen te kunnen ingaan? Hij zeide: „Ik heb uit mijzelf niet gesproken, maar de Vader, die mij gezonden heeft, die heeft mij een gebod gegeven, wat ik zeggen zal, en wat ik spreken zal. En ik weet, dat Zijn gebod het eeuwige leven is. Hetgeen ik dan spreek, dat spreek ik alzoo, gelijk mij de Vader gezegd heeft.” (Joh. 12: 49, 50.) Aan Zijne Apostelen gebod Hij: „Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders en des Zoons, en des Heiligen Geestes: leerende hen onderhouden alles, wat ik u geboden heb.” (Matt. 28: 19) Dus: Christus gebod den doop, en die doop is een gebod van den Vader. Als dat gebod slechts een bloote formaliteit inhield, welke feitelijk niets beteekende, waarom beval Hij, dat de Apostelen hen, die onderwezen waren, zouden doopen *in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes*? Het was toch in de Schriften gezegd: „Gij zult den naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken; want de Heere zal niet onschuldig houden, die Zijnen naam ijdelijk gebruikt.” (Ex. 20: 7.) En de Heiland leerde hen de heilige namen der Godheid te gebruiken! Als de doop ijdel is, is het gedurig gebruiken van die namen bij de schier alle dagen voorkomende verordening dan niet nog meer ijdel? Of zou Christus niet geweten hebben, dat die woorden in de Schriften stonden? Die redeneering, dat de doop geheel zonder kracht is, houdt derhalve geen steek. Maar waarin ligt de kracht? In het gehoorzamen van het gebod Gods. Wat is het voordeel van den doop? Vergeving van zonden (Mark. 1: 4, Luk. 3: 3, Hand. 2: 58.) Wascht het water dan onze zonden weg, vraagt gij? Het water op zichzelf doet dat niet,

maar het in acht nemen van het bevel. Daar wij de zegeningen des Heeren verkrijgen door Zijne verordeningen te gehoorzamen, kunnen wij den waterdoop niet verwerpen, als wij kwijtschelding van onze schulden wenschen.

Noem het bespottelijk, dat verandert niets aan de zaak. God heeft eenmaal het gebod ingesteld. „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3 : 5.) De nieuwe geboorte is volkomen: eerst uit water, dan uit den Geest. Een oprecht bekeerling wordt gedoopt in het water: zijne zonden zijn hem vergeven. Dan volgt de doop met vuur en den Heiligen Geest. Wij zeiden, dat het water op zichzelf de zonden niet wegwascht. Om dit beter te begrijpen, verwijzen we naar hetgeen gebeurd is met het oude Israël in de woestijn. Israël overtrad 's Heeren geboden en wetten. De straf bleef niet uit: er kwamen vurige slangen, die het volk beten, zoodat er velen stierven. Het volk wendde zich tot Mozes, beleed schuld, en vroeg of hij voor hen aan den Heere wilde bidden, dat hij de slangen zoude wegnemen. Mozes bad voor het volk. De Heere zag de bekeering der kinderen Israëls, en gaf bevel dat Zijn dienstknecht een koperen slang zoude maken, welke hij op eene steng stellen moest; „en het zal geschieden, dat al wie gebeten is, als hij haar aanziet, zoo zal hij leven.” (Num. 21 : 8.) Eenvoudig gebod! zóó eenvoudig, dat het bijna aan het ongeloofelijke grenst. Was er kracht in een stuk koper op een staak? Neen. maar het was een verordening Gods, en de Israëlieten werden gezond door het in acht nemen van die verordening. Dit is eene treffende gelijkenis van den waterdoop.

Is het te verwonderen, dat Petrus zeide (1 Petr. 3 : 21), dat de doop ons *behoudt*? Neen, het zou ons niet verwonderen. Wij behooren God te erkennen als de eenige Wetgever. De mensch heeft het recht niet, andere voorschriften in de plaats te stellen van die, welke door dien Wetgever gegeven zijn. En zoolang als de mensch zoo dwaas is den raad Gods halsstarig te verwerpen, zoolang zal hij uitgesloten blijven van de eeuwige zegeningen, door Christus' verlossing verkrijgbaar gesteld. De geboden Gods behouden ons, en, nu de doop één van die geboden is, heeft die verordening in zooverre reddende kracht, als zij namelijk bediend wordt door iemand die bevoegd is, in den naam des Heeren te handelen.

Denkt aan de liefde van Abraham toen de Heere hem zeide zijnen zoon op het offeraltaar te leggen. Toch zeide die liefde: „Ofschoon het datgene van mij wegneemt wat mij tienduizend maal dierbaarder is dan mijn eigen leven, neemt het; het is het Uwe. Gij geeft en Gij hebt het recht het weg te nemen.

JOSEPH F. SMITH.

De Kunst van te weten Hoe, Wanneer en Waar te Spreken.

Door President Levi Edgar Young van de Zwitsersche Zending.

Confusius van ouds zeide eens: „De hoogere man is traag in zijn woorden en ernstig in zijn gedrag”. Welk een kapitaal van goede gedachte ligt er in deze uitspraak! In deze overhaaste, holder-de-bolder-eeuw is het de gewoonte heel veel te spreken. Misschien eischen de tijden het. Eén ding is zeker, wij doen allen ons deel; en is ons spreken heel dikwijls geen ijdel gesnap? Natuurlijk moeten wij onszelfen uitdrukken, maar het is somtijds het geval dat de man met het minste goed, gezond verstand en kennis het meeste spreekt.

Het is een prachtig iets, te weten hoe, wanneer en waar te spreken. Inderdaad is het een kunst. Een kunst die iedere Ouderling in Israël zoude kennen. De menschelijke stem werd ons door onzen Vader in den hemel gegeven om de zuivere gedachten van onze ziel uit te drukken op den gepasten tijd en plaats en op de gepaste wijze. En niets ter wereld is zoo schoon als de menschelijke woorden wanneer zij overeenkomstig de zuiverste gedachten zijn. Het leven van onzen Heiland geeft hiervan een voorbeeld. Kan er iets teederder en andoelijker wezen dan Zijne Bergrede? of goddelijker dan Zijne laatste woorden aan het kruis? De menschelijke stem heeft invloed uitgeoefend op de zielen der menschen sinds den tijd van Adam, en vandaag brengt haar gepast gebruik zielen tot Christus.

De manier waarop iemand spreekt is een zekere bladwijzer van zijn hart en ziel. Laat hem zijn mond openen in het bijzijn van een scherp opmerker, en hij is onmiddellijk gelezen. De toon, de uitdrukking zijn in harmonie met het verstand, den wil en de gevoelens. Onze Maker beoogde dit. Er wordt door Bulwer Lytton een verhaaltje verteld omtrent een armen kerel, die een rijke vrouw trouwde en in gesladige angst verkeerde, dat hij uitgelachen zou worden door de gasten van een partijtje. Een oude geestelijke zeide tegen hem: „Draag een zwarte jas en houd uw mond”. De man werd spoedig aangez'en voor een beschaafd persoon.

Wat hield de taal van Paulus den Apostel gelijken tred met zijn ziel. Wanneer hij zijnen mond opende, was het om het Evangelie te verkondigen. Hij predikte de glorie van Jezus. Ditzelfde kan van al de Apostelen van ouds gezegd worden. Hunne woorden waren eenvoudig, innemend en vol van wijsheid. Denk er over na wat hun stille, niet aanmatigende invloed moet geweest zijn. Hunne oogen en hunne aangezichten drukten dikwijls meer uit dan woorden ooit konden doen. Beschouw eveneens de woorden van Jezus toen hij in zijn doodstrijd hing aan het kruis: „Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen”. Een korte eenvoudige volzin, die eeuwenlang geleefd heeft, en bestemd is om zoolang te leven als de menschen aanbidden zullen. Daar was

geen poging om te spreken, geen wensch om van zijn lijden een schilderij voor de wereld te maken. Alleen de kalme innemende woorden, „Vader, vergeef het hun”. De meest grootsche redevoering, die er ooit tot den mensch gegeven werd.

In het spreken zou men iets te zeggen hebben. zeg het, en houd op. Nutteloos spreken is verkwiste geestkracht en doet meer kwaad dan goed. Wat Franklin zeide is gezonde leer: „Spreek niets dan wat anderen of uzelfen voordeel kan geven. Vermijd het beuzelachtig gesprek”. Men zou nooit spreken tenzij de woorden gerugsteund worden door de gevoelens. Wanneer iemand een groote waarheid willens en wetens en ernstig uitdrukt, en met zijne ziel achter zijne woorden, dan is hij welsprekend. De welsprekendste man die ooit geleefd heeft was innemend in Zijne uitdrukkingen, maar iedere toon was vol van den Geest van God. Luid spreken is geen welsprekendheid. Al het prediken is niet de uitdrukking van verstandige gedachten. Dikwijls spreken de menschen langen tijd en zeggen heel weinig. Hier is een fout bij alle menschen meer of min. Laat ons, tot besluit, onszelfen deze vraag doen: „Spreken wij te veel in het leven? Zoo ja, wat moeten wij leeren?”

Mill. Star.

Een Droom en zijne Vervulling.

Er zijn droomen en droomen. Sommige droomen zijn het gevolg van een overladen of van streek geraakte maag, en andere worden door den Heere aan Zijne kinderen gegeven, opdat zij er bij mogen profiteeren. De eene is valsch, als het ware, de andere is echt. Sommigen onzer lezers mogen vragen: „Hoe kunnen wij het verschil kennen tusschen droomen die door den Heere gegeven worden, en andere droomen?” Ik beweer niet een autoriteit over het onderwerp te zijn, maar ik wil u vertellen wat mijne ondervinding geweest is. Wanneer de Heere mij een' droom gegeven heeft, heeft Hij mij altijd eene verzekering er bij gegeven, dat hij van Hem gekomen is, terwijl ik met andere droomen niet zoo'n getuigenis had. De Heere doet nooit half werk. Wanneer Hij iets aan Zijne kinderen openbaart, zendt Hij altijd genoeg bewijs er bij, om de waarheid er van in hunnen geest te prenten.

Neem bijvoorbeeld den droom van Koning Faraö, welke door Jozef uitgelegd werd, en den droom van Koning Nebukadnézar, welke door Daniël uitgelegd werd. Deze beide droomen kwamen van den Heere, en gij zult de uitwerking opmerken, die ze op de twee koningen hadden. Ongetwijfeld hadden Faraö en Nebukadnézar dikwijls droomen maar zij lieten niet dien indruk op hunnen geest achter, als deze droomen deden. Bijgevolg geloof ik veilig te kunnen zeggen dat de Heere, wanneer Hij aan een van ons eenen droom geeft, er ons een verzekering of getuigenis van zal geven, dat hij van Hem gekomen is en wij zullen niet in twijfel zijn gelaten aangaande de bron, waaruit hij kwam.

Ik zal nu mijn' droom verhalen. Ik werkte des nachts te dien tijde. Ik had eene heel goede betrekking in een van de voornaamste steden van de oude wereld. Ik werkte voor een oude solide firma, wier grondslag ten tijde waarvan ik schrijf zoo vast was als de rots van Gibraltar. Er waren ongeveer zes-en-zestig mannen en vrouwen bij dezelfde firma geëmployeerd, maar behalve mijzelf was er slechts één Heilige der laatste Dagen onder hen. Op een' morgen keerde ik omstreeks vijf uur naar huis terug en ging naar bed. Spoedig nadat ik in slaap viel had ik een droom, in welken mij gezegd werd, dat de firma, voor welke ik werkte, zou failliet gaan, en dat al de geëmployeerden verspreid zouden worden. Ik was zóó onder den indruk van den droom, dat ik ontwaakte, en, als ik er over lag na te denken, zeide de Geest des Heeren tot mij: „Broeder . . . . heeft eenzelfde droom gehad, en wanneer gij van avond naar het werk gaat, zal hij het aan u vertellen”.

Ik wist zoo goed als ik leefde, dat, hetgeen ik gedroomd had, geschieden zoude, ofschoon het geheel en al onwaarschijnlijk scheen op dien tijd. Nu, toen ik dien avond naar het werk ging en toen Broeder . . . . en ik ons avondeten nuttigden, zeide ik tot hém:

„Broeder . . . ., ik had hedenmorgen een meest eigenaardige droom”.

„Ik ook”, antwoordde hij.

„Wat droomdet gij?” vroeg ik.

„Ik droomde”, zeide hij, dat deze firma failliet gaat, en dat al de geëmployeerden verspreid zullen worden”.

Ik heb eenzelfde droom gehad, antwoordde ik, „en de Geest zeide mij dat gij eenen droom hadt, en dat gij het mij vanavond zoudt vertellen, hetwelk gij gedaan hebt”.

Hij was een weinig verwonderd dit te hooren, en zeide: „Wat gaat gij doen?”

„Ik ga naar Zion”, zeide ik.

„Maar vanwaar zult gij het geld krijgen?” vroeg hij, want op dien tijd was ik geen dollar rijk.

„Ik weet het niet, antwoordde ik, maar indien de Heere wenscht, dat ik naar Zion ga, zal hij den weg wel voor mij openen”.

Den volgenden Zondag, toen ik naar huis keerde van de vergadering, haalde mij eene zuster in en zeide:

„Broeder . . . ., zou u gaarne naar Zion willen gaan?”

„Heel gaarne,” antwoordde ik.

„Wel,” zeide zij, ik heb mijn reisgeld en daar ik in den eersten tijd niet in staat ben om weg te gaan, kunt gij het gebruiken en mij terugbetalen zoo gauw als gij daartoe in staat zijt.”

Ik vertelde haar, dat ik er met mijne vrouw over zoude spreken. Dit deed ik, en de laatste zeide dat zij volkomen gewillig was dat ik zou gaan en de wegbereider voor haar zou wezen.

Een maand naderhand was ik op weg naar Utah. Toen ik in Salt Lake City aankwam had ik twee dollar, en ik schreef eenen brief aan mijne vrouw en zond haar het geld. Drie maanden nadat ik in de valei aankwam, ging de firma voor welke ik jaren lang

gewerkt had, failliet, juist zooals ik in mijnen droom gezien had, en al de geëmployeerden werden door geheel het land verspreid, en sommigen kwamen naar Amerika. Het was eene groote verrassing voor allen die de firma kenden, en dit faillissement zou nooit hebben plaatsgevonden, ware het niet geweest dat er een onverwachte oneenigheid voorviel in een van de politieke partijen. Broeder . . . . bleef bij de firma, en toen zij failliede, geraakte hij buiten betrekking en kreeg in bijna zes maanden geen ander baantje. Gedurende dezen tijd gebruikte hij voor zijn onderhoud tweehonderd dollar, die hij opgespaard had.

Ik gevoel mij dankbaar tot den Heere voor dezen droom, en voor het voor mij openen van den weg om naar Zion te komen, alwaar ik van Zijne wegen kan leeren en in Zijne paden wandelen.

W. A. M. in de *Juvenile Instructor*.

Een belangwekkende Brief.

Voor velen zal het interessant wezen, om in deze dagen, nu de begrippen omtrent omtrent de leer der evolutie zoo populair zijn, eens de inzichten te lezen van een uitstekend wetenschappelijk man. Ze worden uitgedrukt in een brief, door lord Kelvin, een groot Engelsch wetenschappelijk man, aan de *Times* geschreven ter opheldering van door hem gemaakte opmerkingen aangaande het „Hedendaagsch Rationalismus.” Evolutie, door sommigen de leer van Darwin genoemd, is die theorie, welke in de geschiedenis van alle dingen een geleidelijke voortgang ziet van den aanvangstoestand of tot een meer samengestelde en van een hooger karakter. Het rationalismus is een systeem van opiniën, afgeleid van de rede, als onderscheiden van inspiratie, of het tegenovergestelde ervan. Hier is het schrijven:

Aan den Redacteur van de London-Times:

Mijnheer. — In uw verslag van enkele woorden, door mij gezegd, in het te kennen geven van een gevoelen van dankbaarheid aan Prof. Henslow, voor zijne lezing „Over het Hedendaagsch Rationalismus,” gisteravond in het Universiteitscollege, vind ik het volgende: „Was er iets zoo ongerijmd als te gelooven, dat een aantal stofdeeltjes door tezamen te vallen uit eigen beweging een kristal konden maken, een takje mos, een microbe, een levend dier?” Ik wensch „een kristal” uit te wischen, ofschoon uw verslag van wat ik zeide ongetwijfeld nauwkeurig is. De uiterste beperktheid van tijd belette mij te trachten uit te leggen hoe verschillend de bouw van een kristal is van die van eenig deel, groot of klein, van een dier of plant, of de celvormige inrichting, waarvan de lichamen van dieren en planten gemaakt zijn; maar ik wenschte uit te duiden dat tehwijl een „toevallige samenloop van stofdeeltjes” geen ongeschikte beschrijving

is van de vorming van een kristal, het uiterst ongerijmd is met betrekking tot het in- wording komen, of de groei of de voortzetting van de stof-combinaties, die aanwezig zijn, in de lichamen van levende dingen. Hier is de wetenschappelijke gedachte genoodzaakt het idee van Scheppende Macht aan te nemen.

Veertig jaren geleden vroeg ik Liebig, toen wij ergens in het land wandelden, of hij geloofde, dat het gras en de bloemen, die wij om ons heen zagen, door loutere chemische krachten groeiden. Hij antwoordde: Neen — niet meer dan ik gelooven konde, dat een boek over kruidkunde, dat een beschrijving ervan geeft, door loutere chemische krachten kon groeien."

Iedere handeling van de menschelijke vrije wil is een wonder voor de fysieke en chemische en wiskunstige wetenschap.

Met alle achting,

KELVIN.

Een kristal kan, naar de meening van dezen geleerde, ontstaan doordat deeltjes stof toevallig tezamen komen, maar om te verstaan hoe van alles wat leeft de bestanddeeltjes bij elkaar zijn geraakt, daartoe moet hij het idee aannemen, dat er een Scheppende Macht bestaat. Het kan ook niet anders: de ware wetenschap moet met den waren godsdienst overeenstemmen, omdat ze beide uit ééne bron voortkomen. Die bron is de Scheppende Macht, God

---

Paus Leo XIII. †.

Het Hoofd der Roomsch-Katholieke Kerk is den 20sten Juli, omringd van zijne neven, kardinalen en waardigheidbekleeders van het Pauselijke Hof, overleden. Men zag deze gebeurtenis reeds langer dan veertien dagen tegemoet. Vincentius Joachim Pecci, onder welken naam hij bekend was, alvorens hij dien van Leo XIII aannam, werd den tweeden Maart 1810 geboren. Hij bekleede vele verantwoordelijke posities, en werd in December 1853 kardinaal. Na den dood van Pius IX, in 1878, werd hij tot Paus gekozen. Een van de grootste dingen, die hij gedaan heeft, was het aanmoedigen van de Katholieken om de Schriften te lezen. Als hieraan gevolg wordt gegeven, het volk derhalve meer kennis krijgt van de Schriften, dan kan het niet anders of men zal zien, dat de zoogenaamde „stedehouders van Christus" zich niet aan de voorschriften van Gods Woord hebben gehouden, maar inderdaad de wetten overtreden hebben en de inzettingen veranderd.

Conferentie te Amsterdam.

Wegens het langer verblijf van Pres. Lyman in de andere Zendingen, wordt de te Amsterdam te houdene Algemeene Conferentie eene week uitgesteld en zal derhalve op den 16den Augustus e. k. plaats vinden. Des morgens te 10 ure en des avonds om 7 uur zullen er vergaderingen gehouden worden in de zaal Odéon, Singel 460. Voor de leden der Kerk zal er om 2 uur 's namiddags nog een bijzondere bijeenkomst plaats hebben in het lokaal in de De Wittenstraat 109-111. Zaterdagmorgen 10 uur zal er eene algemeene raadsvergadering der Zendingen gehouden worden.

Al de Ouderlingen in de Zending worden verzocht aanwezig te zijn en de heiligen en vrienden worden nogmaals hartelijk uitgenoodigd.

Zeggen en Doen.

Hetgeen men denkt, goed uit te drukken
In flink begrijpelijke spraak,
Zal misschien makkelijk ons gelukken,
Maar 't is, dunkt mij, een zwaarder taak,
Om wat men zegt, ook te verrichten,
Daarvoor wordt mannenkracht gevraagd;
Achte elk zijn woorden zich als plichten,
Dan diende er menigeen beklaagd!

En toch behoort het zoo te wezen:
Een man een man, een woord een woord!
Hoe dienen wij dan steeds te vreezen,
Alvorens men ons spreken hoort.
Elk ijdel woord, sprak onze Heere,
Wordt ons vergolden in 't gericht,
Het ijdel spreken af te leeren,
Is dus eene hooge en dure plicht,

I. K.

Overleden.

BEIMA. — Te Amsterdam, 13 Juli 1903, Ruurt E. Beima. Hij werd den 16 Juli 1844 te Drachten (Friesland) geboren. Den 11 November 1889 sloot hij zich bij de Kerk aan. De doop werd bediend door Ouderling Evert Neuteboom, en de bevestiging geschiedde door Ouderling Francis A. Brown. Broeder Beima toonde zich steeds ijverig in het betrachten zijner plichten, ook als Leeraar, Priester, Zondagschoolpresident en Ouderling, in welke hoedanigheden hij werkzaam was. Den 2 September 1894 werd hij president van de Amsterdamsche gemeente, welke roeping uitstekend door hem betracht werd. Van die functie werd hij, wegens het verval zijner krachten, den 11 Mei 1902 eervol ontslaan.

STEVENS. — Te Amsterdam, Carolina Sophia Stevens—Moederzoon, den 27 Juli 1903, geboren te dier stede den 18 April 1850, gedoopt door Ouderling Jas. W. D. Hurren, den 29 November 1902, en den volgenden dag door Ouderling Stanley S. Stevens bevestigd.

I N H O U D :

Geïnspireerde Schriften van de Heiligen der Laatste Dagen	Blz. 225	Een Droom en zijne Vervulling	Blz. 236
De kunstenaar	" 228	Een belangwekkende Brief	" 238
De Invloed van het Voorbeeld	" 232	Paus Leo XIII †	" 239
Redt het water ons?	" 238	Conferentie te Amsterdam	" 240
De kunst van te weten Hoe, Wanneer en Waar te Spreken	" 235	Zeggen en Doen	" 240
		Overleden	" 240

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per Exemplaar 10 cent.